

PRZYKOWANIE (1) *sb n*

Teksty nie oznaczają ó oraz -é; o prawdopodobnie jasne (tak w przykować); a jasne.

sg [D przykowaniu.] ◇ A przykowani(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

I. Rzeczownik od „przykować się”: *Przytwierzenie się do czegoś okowami:* Gdy go [św. Symeona, który przykuł się łańcuchem na wierzchołku góry] Melecius Antyocheński Biskup nawiedzał: zganił mu ono przykowanie mówiąc: iż bez tego łam nád łobą człowiek pánem być/ á wiązác fię ná iednym mieyfcu nie łancuchem/ ále wolą y rozumem może. *SkarŻyw 29.*

II. [Miejsce przytwierzenia przedmiotu metalowego:

W połączeniu szeregowym: ⟨...⟩ iuncture inferioris nadolnemv przywiązanýv/ przyfnurovanýv/ przykovanýv ut aptari possit cum superhumerali/ aby fze trafficz mogli/ ípłatem naramyeⁿnym [Necnon et alios duos anulos aureos, qui ponendi sunt in utroque latere superumeralis deorsum, quod respicit contra faciem iuncturae inferioris, ut aptari possit cum superumerali Vulg] *TomZbrudzBrul Ex 28/27.*]

Cf **PRZYKOWAĆ, PRZYKOWAĆ SIĘ**

MP